

"মৰমৰ সন্তানসকল – বেহদৰ স্কলাৰশ্বিপ (জলপানি) ল'বলৈ হ'লে অভ্যাস কৰা – এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে"

প্ৰশ্ন: পিতাৰ হোৱাৰ পিছতো যদি আনন্দ নাথাকে তেন্তে তাৰ কাৰণ কি?

উত্তৰ: 1- বুদ্ধিত সম্পূৰ্ণ স্তান নাথাকে। 2- পিতাক যথার্থ ৰীতিৰে স্মৰণ নকৰে। স্মৰণ নকৰা বাবে মায়াই প্ৰবঞ্চনা কৰে সেইবাবে আনন্দ নাথাকে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত যাতে এইটো নিচা থাকে – পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, তেতিয়া সদায় উৎসাহ আৰু আনন্দ থাকিব। পিতাৰ যি উত্তৰাধিকাৰ – পবিত্ৰতা, সুখ আৰু শান্তি, সেইবোৰত সম্পূৰ্ণ হোৱা তেতিয়া আনন্দ থাকিব।

ওঁম শান্তি। ওঁম শান্তিৰ অৰ্থতো সন্তানসকলে ভালদৰে জানা – মই আত্মা, এয়া মোৰ শৰীৰ। এইটো ভালদৰে স্মৰণ কৰা। ভগৱান মানে আত্মাসকলৰ পিতাই আমাক পঢ়ায়। এনেকুৱা কথা কেতিয়াবা শুনিছানে? তেওঁলোকেতো ভাবে – কৃষ্ণই পঢ়ায়, কিন্তু তেওঁৰতো নাম-ৰূপ আছে নহয় জানো। ইয়াতেতো পঢ়াওঁতাজন হৈছে নিৰাকাৰ পিতা। আত্মাই শুনে আৰু পৰমাত্মাই শুনায়। এয়া নতুন কথা নহয় জানো। বিনাশতো হ'বই। এটা হৈছে বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি, দ্বিতীয়টো হৈছে বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি। আগতে তোমালোকেও কৈছিলো ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি, শিল-পাথৰত আছে। এই সকলো কথা ভালদৰে বুজিব লাগে। এয়াতো বুজোৱা হৈছে, আত্মা অবিনাশী, শৰীৰ বিনাশী। আত্মা তেতিয়াও বঢ়া-টুটা নহয়। সেয়া হ'ল অতি ক্ষুদ্ৰ আত্মা, ইমান ক্ষুদ্ৰ আত্মাই ৪৪ জন্ম লৈ গোটেই ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাই শৰীৰক চলায়। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাই পঢ়ায় সেয়েহে পদবীও উচ্চ প্ৰাপ্ত কৰিব। আত্মায়ে পঢ়ি পদবী পায়। আত্মাক দেখা পোৱা নাযায়। চাবলৈ বহুত চেষ্টা কৰে যে আত্মা কেনেকৈ আহে, কোনফালেৰে ওলাই যায়? কিন্তু গম পোৱা নাযায়। কোনোবাই দেখিলেও বুজিব নোৱাৰিব। এয়াতো তোমালোকে বুজি পোৱা আত্মাহে শৰীৰত নিবাস কৰে। আত্মা বেলেগ, জীৱ বেলেগ। আত্মা সৰু-ডাঙৰ নাথাকে। জীৱ সৰুৰ পৰা ডাঙৰ হয়। আত্মাহে পতিত আৰু পাৱন হয়। আত্মাইহে পিতাক মাতে – হে পতিত আত্মাসকলক পাৱন কৰি তোলাঁতা বাবা, আহা। এয়াও বুজাইছে – আত্মাসকল হৈছে ব্ৰাইডচ্ (কইনা, সীতা) আৰু তেওঁ হৈছে ৰাম, ব্ৰাইডগ্ৰম (দৰা) এজন। তেওঁলোকে আকৌ সকলোকে ব্ৰাইডগ্ৰম বুলি কৈ দিয়ে। এতিয়া ব্ৰাইডগ্ৰম সকলোৰে শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিব, এয়াতো হ'ব নোৱাৰে। বুদ্ধিত এইটো উল্টা স্তান হোৱা বাবে অৱনতি হৈ গৈ আছে কিয়নো বহুত গ্লানি কৰে, পাপ কৰে, ডিফেম (বদনাম) কৰে। পিতাৰ বহুত নিন্দা কৰিছে। সন্তানে জানো কেতিয়াবা পিতাৰ গ্লানি কৰিব! কিন্তু আজিকালি বিতুষ্ট হ'লে তেতিয়া পিতাকো গালি দিবলৈ ধৰে। এয়াতো হ'ল বেহদৰ পিতা। আত্মাইহে বেহদৰ পিতাৰ গ্লানি কৰে – বাবা আপুনি কাছ-মাছৰ অৱতাৰ লোৱা। কৃষ্ণৰো গ্লানি কৰিছে – ৰাণীসকলক পলুৱাই নিলে, এইটো কৰিলে, মাখন চোৰ কৰিলে। এতিয়া তেওঁৰ মাখন আদি চোৰ কৰাৰ কি প্ৰয়োজন আছে। কিমান তমোপ্ৰধান বুদ্ধিৰ হৈ গৈছে। পিতাই কয় – মই আহি তোমালোকক পাৱন হোৱাৰ বহুত সহজ যুক্তি শুনাওঁ। পিতাহে হৈছে পতিত-পাৱন সৰ্বশক্তিমান অৰ্থাৎ ৰিটী (হৰ্তা-কৰ্তা)। যেনেকৈ সাধু-সন্ত আদি যি আছে তেওঁলোকক শাস্ত্ৰৰ অৰ্থাৎ ৰিটী বুলি কয়। শংকৰাচাৰ্যকো বেদ-শাস্ত্ৰ আদিৰ অৰ্থাৎ ৰিটী বুলি ক'ব, তেওঁৰ কিমান জাক-জমক হয়। শিৱাচাৰ্যৰতো কোনো জাক-জমকতা নাই, এওঁৰ লগত কোনো অনুগামীৰ দল নাই। এওঁতো বহি সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম শুনায়। যদি শিৱবাবাই জাক-জমকতা দেখুৱায় তেনেহ'লে প্ৰথমতে এওঁৰ (ব্ৰহ্মাৰো) জাক-জমকতা লাগিব। কিন্তু নাই। পিতাই কয় – মইতো তোমালোক সন্তানসকলৰ চাৰ্ভেণ্ট (সেৱক) হওঁ। পিতাই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি সন্তানসকলক বুজায় যে সন্তানসকল, তোমালোক পতিত হৈ গৈছা। তোমালোক পবিত্ৰ হৈ পুনৰ ৪৪ জন্মৰ পাছত পতিত হৈ গৈছা। এওঁৰেই হিষ্টি-জিওগ্ৰাফী (বুৰঞ্জী-ভূগোল) পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এৱেঁই ৪৪ জন্ম ভোগ কৰিছে। পুনৰ তেৱেঁই সতোপ্ৰধান হোৱাৰ যুক্তি শুনায়। পিতাই হৈছে সৰ্বশক্তিমান। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম বুজায়। চিত্ৰত ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুৱায়। কিন্তু প্ৰকৃততে শাস্ত্ৰ আদিৰ কথা নাই। বাবাৰ লগতো শাস্ত্ৰ নাই, এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ লগতো নাই, তোমালোকৰ লগতো নাই। এওঁতো তোমালোকক নিতৌ নতুন নতুন কথা শুনায়। এয়াতো জানা যে সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। মই শাস্ত্ৰ শুনাওঁ জানো! মইতো তোমালোকক মুখেৰে শুনাওঁ। তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ, যাৰ নাম ভক্তিমাৰ্গত গীতা ৰাখি দিছে। মোৰ লগত বা তোমালোকৰ লগত কোনো গীতা আদি আছে জানো? এয়াতো হৈছে পঢ়া। পঢ়াত অধ্যায়, শ্লোক আদি থাকে জানো? মই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াও, হুবহু কল্পই-কল্পই এনেকৈয়ে পঢ়াই থাকিম। কিমান সহজ কথা শুনাওঁ – নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰা। এই শৰীৰতো মাটিত মিলি যায়। আত্মা অবিনাশী, শৰীৰতো বাৰে-বাৰে জ্বলি থাকে। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি আন

এটা লয়।

পিতাই কয় – মইতো এবাৰে আহোঁ। শিৱৰাত্ৰি পালনো কৰে। প্ৰকৃততে শিৱজয়ন্তী হোৱা উচিত। কিন্তু জয়ন্তী বুলি ক’লে মাকৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম লোৱা হৈ যায়, সেইবাবে শিৱৰাত্ৰি বুলি কৈ দিয়ে। দ্বাপৰ-কলিযুগৰ ৰাত্ৰিত মোক বিচাৰে। সৰ্বব্যাপি বুলি কয়। তেন্তে তোমাৰ মাজতো আছে, আকৌ হাবাখুৰি কিয় খোৱা! একদম যেন দেৱতাৰ পৰা আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ হৈ যায়। দেৱতাই কেতিয়াবা মদ্যপান কৰে জানো? সেই আত্মাসকলেই আকৌ অৱনতি হোৱাৰ পিছত মদ আদি পান কৰিবলৈ লয়। পিতাই কয় – এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশো নিশ্চয় হ’ব। পুৰণি সৃষ্টিত অনেক ধৰ্ম, নতুন সৃষ্টিত এটা ধৰ্ম। একৰ পৰা অনেক ধৰ্ম হ’ল আকৌ এটা ধৰ্ম নিশ্চয় হ’ব লাগিব। মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে – কলিযুগৰ এতিয়াও 40 হাজাৰ বছৰ বাকী আছে, ইয়াকে কোৱা হয় ঘোৰ অন্ধকাৰ। জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকট হ’ল, অজ্ঞান অন্ধকাৰ বিনাশ হ’ল। মনুষ্যৰ মাজত বহুত অজ্ঞানতা আছে। জ্ঞান সূৰ্য, জ্ঞান সাগৰ পিতা আহে তেতিয়া তোমালোকৰ ভক্তিমাৰ্গৰ অজ্ঞানতা নাইকিয়া হয়। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি পবিত্ৰ হৈ যোৱা, খাদ (বিকাৰৰ লেপ) নোহোৱা হয়। এয়া হ’ল যোগ অগ্নি। কাম অগ্নিয়ে ক’লা কৰি দিয়ে। যোগ অগ্নি অৰ্থাৎ শিৱবাবাৰ স্মৃতিয়ে সুন্দৰ কৰি দিয়ে। কৃষ্ণৰ নামো ৰাখিছে – শ্যাম-সুন্দৰ। কিন্তু অৰ্থ জানো বুজি পায়। পিতা আহি অৰ্থ বুজায়। প্ৰথমতে সত্যযুগত কিমান সুন্দৰ হয়। আত্মা পবিত্ৰ সুন্দৰ হয় তেতিয়া শৰীৰো পবিত্ৰ সুন্দৰ লয়। তাত কিমান ধন সম্পত্তি, সকলো নতুন হয়। নতুন ধৰণী আকৌ পুৰণি হয়। এতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ নিশ্চয় হ’ব। খুউব প্ৰস্তুতি চলি আছে। ভাৰতবাসীয়ে ইমান বুজি নাপায়, যিমান তেওঁলোকে (বিদেশীসকলে) বুজি পায় যে আমি নিজৰ কূলৰ বিনাশ কৰি আছো। কোনোবা প্ৰেৰিত কৰোঁতা আছে। চাইনচৰ (বিজ্ঞানৰ) দ্বাৰা আমি নিজৰে বিনাশ মাতি আনো। এইটোও বুজি পায় যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগতে পেৰাডাইচ (স্বৰ্গ) আছিল। এই দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। ভাৰতেই প্ৰাচীন আছিল। এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ এনেকুৱা হৈছিল। সেই ৰাজযোগ পুনৰ পিতাইহে শিকাব পাৰে। সন্ন্যাসীয়ে শিকাব নোৱাৰে। আজিকালি কিমান ঠগ-প্ৰবঞ্চনা চলি আছে। বিদেশলৈ গৈ কয় – আমি ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ শিকাওঁ। আকৌ কয় – কণী খোৱা, মদ্যপান আদি লাগিলে কৰা, সকলো কৰা। এতিয়া তেওঁলোকে কেনেকৈ ৰাজযোগ শিকাব পাৰিব। মনুষ্যক কেনেকৈ দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিব। পিতাই বুজায় – আত্মা কিমান উচ্চ হয় আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ সত্যপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছা। তাত আন কোনো ধৰ্ম নাথাকে। এতিয়া পিতাই কয় – নৰকৰ বিনাশতো নিশ্চয় হ’ব। ইয়ালৈ যিসকল আহিছে তেওঁলোক পুনৰ স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় যাব। শিৱবাবাৰ অলপ জ্ঞান শুনিলেও স্বৰ্গলৈ নিশ্চয় যাব। আকৌ যিমান পঢ়িব, পিতাক স্মৰণ কৰিব সিমান উচ্চ পদ পাব। এতিয়া বিনাশকালতো সকলোৰে বাবে। বিনাশকালত যি প্ৰীত বুদ্ধিৰ হয়, পিতাৰ বাহিৰে আন কাকো স্মৰণ নকৰে, তেৱেঁই উচ্চ পদ পায়। ইয়াকে কোৱা হয় বেহদৰ স্ক্ৰাৰশ্বিপ, ইয়াৰ বাবেতো ৰেচ (প্ৰতিযোগিতা) কৰা উচিত। এয়া হ’ল ঈশ্বৰীয় লটাৰি। প্ৰথমেতো স্মৰণ, দ্বিতীয়তে দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে আৰু ৰজা-ৰাণী হ’ব লাগে গতিকে প্ৰজাও তৈয়াৰ কৰিব লাগে। কোনোৱে বহুত প্ৰজা তৈয়াৰ কৰে, কোনোৱে কম। সেৱাৰ দ্বাৰা প্ৰজা তৈয়াৰ হয়। মিউজিয়াম, প্ৰদৰ্শনী আদিত অনেক প্ৰজা তৈয়াৰ হয়। এই সময়ত তোমালোকে পঢ়ি আছা পাছত সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী ৰাজবংশলৈ গুচি যাবা। এয়া হ’ল তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ কূল। পিতাই ব্ৰাহ্মণ কূল এড’প্ট কৰি (তুলি লৈ) তেওঁলোকক পঢ়ায়। পিতাই কয় – মই এটা কূল আৰু দুটা ৰাজবংশ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ।। সূৰ্যবংশী মহাৰজা-মহাৰাণী, চন্দ্ৰবংশী ৰজা-ৰাণী। তেওঁলোকক কোৱা হয় দ্বৈত মুকুটধাৰী আকৌ পাছত যেতিয়া বিকাৰী ৰজা হয় তেতিয়া তেওঁলোকৰ লাইটৰ মুকুট নাথাকে। সেই দ্বৈত মুকুটধাৰীসকলৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰি তেওঁলোকক পূজা কৰে। পবিত্ৰসকলৰ আগত মূৰ দোৱায়। সত্যযুগত এই কথাবোৰ নাথাকে। সেয়া হ’য়েই পাৱন সৃষ্টি, তাত পতিত নাথাকে। সেইখনক কোৱা হয় সুখধাম, ৱাইচলেচ্ ৱল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব)। এইখনক কোৱা হয় বিকাৰী ৱল্ড। এজনো পবিত্ৰ নাই। সন্ন্যাসীয়ে ঘৰ-বাৰী এৰি পলাই যায়, ৰজা গোপীচন্দ্ৰৰো উদাহৰণ আছে নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে কোনো মনুষ্যই ইজনে-সিজনক সংগতি দিব নোৱাৰে। সকলোৰে সংগতিদাতা ময়েই হওঁ। মই আহি সকলোকে পাৱন কৰি তোলো। প্ৰথমতেতো পবিত্ৰ হৈ শান্তিধামলৈ গুচি যাবা আৰু দ্বিতীয়তে পবিত্ৰ হৈ সুখধামলৈ যাবা। এয়া হ’ল অপবিত্ৰ দুখধাম। সত্যযুগত বেমাৰ আদি একোৱেই নাথাকে। তোমালোক সেই সুখধামৰ মালিক আছিল। আকৌ ৰাৱণৰ ৰাজ্যত দুখধামৰ মালিক হৈছা। পিতাই কয় – কল্পই-কল্পই তোমালোকে মোৰ শ্ৰীমতৰ আধাৰত স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰা। নতুন সৃষ্টিৰ ৰাজ্য লোৱা। পুনৰ পতিত নৰকবাসী হোৱা। দেৱতাসকলেই পুনৰ বিকাৰী হৈ যায়। বাম মাৰ্গত অধঃপতিত হয়।

পিতা আহি অতি মৰমৰ সন্তানসকলক পৰিচয় দিছে যে মই এবাৰে পুৰুষোত্তম সংগমযুগত আহোঁ। মই যুগে-যুগেতো নাহোঁ। কল্পৰ সংগমযুগত আহোঁ, যুগে-যুগে নহয়। কল্পৰ সংগম যুগত কিয় আহোঁ? কিয়নো নৰকক স্বৰ্গ কৰি তোলাঁ। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰ পাছত আহোঁ। কিছুমান সন্তানে লিখে – বাবা, আমাৰ আনন্দ নাথাকে, উৎসাহ নাথাকে। হেৰ’ পিতাই

তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰি তোমালোকৰ আনন্দিত নোহোৱা! তোমালোকে পুৰা স্মৰণ নকৰা সেইবাবে আনন্দ স্থায়ী হৈ নাথাকে। পতিক স্মৰণ কৰিলে আনন্দিত হোৱা, যিয়ে পতিত কৰি তোলে আৰু পিতা যিয়ে দ্বৈত মুকুটধাৰী কৰি তোলে তেওঁক স্মৰণ কৰি আনন্দিত নোহোৱা! পিতাৰ সন্তান হৈছা তথাপিও কোৱা আনন্দ নাই! বুদ্ধিত পুৰা জ্ঞান নাই। স্মৰণ নকৰা সেইবাবে মায়াই প্ৰবঞ্চনা কৰে। সন্তানসকলক কিমান ভালদৰে বুজায়। কল্পই-কল্পই বুজায়। আত্মাসকল যি পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ গৈছে, তেওঁলোকক পাৰসবুদ্ধিৰ কৰি তোলা। নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) পিতাহে আহি নলেজ (জ্ঞান) দিয়ে। তেওঁ প্ৰত্যেক কথাতে ফুল (সম্পূৰ্ণ) হয়। পবিত্ৰতাত ফুল, প্ৰেমত ফুল। জ্ঞানৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ নহয় জানো। এনেকুৱা পিতাৰ পৰা তোমালোকে এয়া উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা। এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হ'বলৈহে তোমালোক আহা। বাকী সেই সৎসংগ আদিতো সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। তাত এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) আদি একোৱেই নাই। এইখনকতো গীতা পাঠশালা বুলি কোৱা হয়, বেদ পাঠশালা নাথাকে। গীতাৰ দ্বাৰা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হয়। নিশ্চয় পিতায়ে তেনেকুৱা কৰি নুতুলিব জানো। মনুষ্যই, মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। পিতাই বাৰে বাৰে সন্তানসকলক বুজায় – সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। তোমালোক কোনো দেহতো নোহোৱা। আত্মাই কয় – মই এটা দেহ ত্যাগ কৰি আন এটা লওঁ। অহু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যেনেকৈ শিৱবাবাৰ কোনো জাক-জমকতা নাই, সেৱক হৈ সন্তানসকলক পঢ়াবলৈ আহে, এনেকুৱা পিতাৰ সমান অথ"ৰিটী (কৰ্তৃদ্বশালী, হৰ্তা-কৰ্তা) হৈও নিৰহংকাৰী হ'ব লাগে। পবিত্ৰ হৈ আনকো পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) বিনাশৰ সময়ত ঈশ্বৰীয় লটাৰি ল'বলৈ হ'লে প্ৰীত বুদ্ধিৰ হৈ স্মৃতিত থকাৰ বা দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰাৰ ৰেচ (প্ৰতিযোগিতা) কৰিব লাগে।

বৰদান: ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ দ্বাৰা ভেৰাইটী (বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ) মেৱা (ফল) প্ৰাপ্ত কৰোতা অধিকাৰী আত্মা হোৱা কোৱা হয় "সেৱা কৰা তেতিয়া মেৱা পাবা"। ঈশ্বৰীয় জ্ঞান দিয়াটোৱে হ'ল ঈশ্বৰীয় সেৱা যিয়ে এইটো সেৱা কৰে তেওঁলোকে অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ, শক্তিৰ, আনন্দৰ বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ মেৱা লাভ কৰে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেই ইয়াৰ অধিকাৰী হোৱা কিয়নো তোমালোকৰ কামেই হ'ল ঈশ্বৰীয় পঢ়া নিজেও পঢ়া আৰু আনকো পঢ়োৱা, যাৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰৰ হৈ যায়। সেয়েহে এনেকুৱা ঈশ্বৰীয় সেৱা কৰা বাবে ঈশ্বৰীয় ফলৰ অধিকাৰী হৈ গ'লা – এইটো নিচাত থাকা।

স্লোগান: পিতাৰ সান্নিধ্যত থাকি কৰ্ম কৰা তেতিয়া ডবল লাইট হৈ থাকিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!